

Exhorta při nominaci biskupa

Mons. Josef Kajnek

Vážení,

srdcem biskupského domu je tato kaple, která je svědkem velkých věcí. Její dějiny promlouvají o pohnutých, radostných i bolestných událostech tohoto domu, města i diecéze. Nemůžeme na všechny vzpomínat, ani je uchovávat v paměti, ale přece některé z nich zůstávají trvalou vzpomínkou, která je stále s námi přítomná. Ať už myslím na kněžské svěcení národního buditele abbé Dobrovského nebo biskupskou konsekraci našeho otce arcibiskupa Karla. I tato chvíle zůstane trvale zapsána do dějin tohoto místa.

Když Pán Ježíš povolal apoštoly, svatý Marek tento počátek Božího království na zemi předeseílá větou: „a povolal k sobě ty, které sám chtěl“ (Mk 3,13). Tím je nám zvěstována skutečnost, že každý, kdo má v církvi vykonávat odpovědnou službu biskupa, kněze nebo jáhna, musí být povolán. Nikdo si nevybírám sám toto životní poslání. Nevybral si ho ani náš nový biskup Jan.

Když v roce 1983 volil cestu emigrace, protože pro vysokoškolsky vzdělaného byla tehdy cesta ke kněžství nedovolena, určitě nebyl schopen dohlédnout to, že se jednou vrátí do vlasti jako biskup. Nevíme, co ho v této službě čeká, ale jisté je, že to nebude „procházka růžovým sadem“. Ale Pán Ježíš svým povoláním řekl: „vy jste moji přátelé“ (Jan 15,14) a také „nebojte se, já jsem přemohl svět“ (Jan 16,33). Dějiny našeho biskupství začínají rokem 1664 (tedy za tři roky nás čeká 350. výročí) a tyto dějiny byly od začátku pohnuté. Už to, že první biskup Caramuel z Lobkovic zůstal jen nominatus, tzn. jen jmenovaný. Ze strany české šlechty byla totiž obava, že pro jeho postoje nebude přijatelný pro pobělohorskou situaci. Ale i první intronizovaný biskup, broumovský převor Matouš Ferdinand Sobek, neměl cestu k výkonu biskupské služby jednoduchou. Dva roky čekal, než se ujal svého úřadu, a prožíval velkou finanční tíseň.

2. vatikánský koncil charakterizuje tento úřad takto: „Biskupové, ustanovení Duchem Svatým, nastupují na místo apoštolů jako pastýři duší. Spolu s papežem a pod jeho autoritou jsou poslání, aby pokračovali v díle věčného pastýře Krista, aby jím svěřené učili, posvěcovali a vedli“ (ChD 2).

Jsem rád, že jsem vám mohl sdělit tuto radostnou zprávu. Teď už záleží na nás i na celé diecézi, s jak naladěným srdcem biskupa Jana přijmeme a budeme mu pomáhat. On přichází rád, to je jeho dobrý vklad do počátku jeho pastýřské odpovědnosti.

Vyvstává ještě otázka, kdy bude jeho konsekrace a intronizace? Není vyloučeno, že zvolí za místo svého biskupského svěcení Řím, kde pobýval téměř 30 let. Jeho biskupský znak a heslo vyjadřují mariánskou spiritualitu. To je záruka dobrého předznamenání jeho apoštolské činnosti. Podle Kodexu by se měla intronizace uskutečnit do čtyř měsíců od jmenování a nastane okamžikem, kdy usedne na katedru v královéhradecké katedrále jako 25. diecézní biskup. Modlili jsme se za něj dlouho a věřím, že tato modlitba přinese dobré ovoce. Intronizací skončí období tzv. sedisvakance a tím také můj mandát administrátora diecéze. Děkuji vám všem, kteří jste se mnou sdíleli moji odpovědnou službu.

Nového biskupa Jana provázejme svou modlitbou, důvěrou a radostí!

+ Josef Kajnek
biskup-administrátor královéhradecké diecéze
3. března 2011 Hradec Králové

Zdravice nástupci

Mons. Karel Otčenášek

Milý otče biskupe, drahý Jene,

mám velkou radost a děkuji Pánu Bohu, že si Tě vyvolil pro královéhradeckou diecézi. Přeji Ti do náročné služby mnoho sil a vyprošuji Ti Boží přízeň a dary Ducha Svatého, k jehož katedrále jsi ustanoven. Ať dokážeš svěřený lid vést s takovou laskavostí, s jakou jsi mě vodil po vatikánských zahradách!

+ Karel Otčenášek
arcibiskup, emeritní biskup královéhradecký
3. března 2011 Hradec Králové